

Sygn. akt I CSK 1214/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko D. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt I ACa 161/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od D. R. na rzecz Bank spółki akcyjnej w W. kwotę 2700 (dwa tysiąc siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana D. R. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, oddalającego apelację skarżącej w sprawie z powództwa Bank S.A. w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wspomniana potrzeba wiązana była z oceną skutków naruszenia procedury opisanej w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2439 z

późn. zm., dalej: pr.bank.) dla skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu przez bank. Nadto skarżąca wskazała, że należy poddać pod rozagę istotę „kredytu bankowego wynikającego z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. i dopuszczalność wyliczenia roszczeń odsetkowych od kwot stanowiących koszt kredytu”, gdyż kwota ta nie stanowi *sensu stricto* kwoty środków pieniężnych oddanych do dyspozycji kredytobiorcy; zdaniem skarżącej koszty kredytu służą wyłącznie interesom kredytodawcy i banki nie powinny pobierać odsetek od środków, z których koszty te zostały pokryte.

Potrzeba, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo też prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17). Rozbieżność w orzecznictwie sądów powinna zaś zostać wykazana przez przywołanie judykatów, w których odmienne rozstrzygnięcia zapadły w stanach faktycznych nieróżniących się od siebie w relewantny prawnie sposób (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2015 r., III CSK 59/15).

W sprawie nie wystąpiła potrzeba wykładni, w opisanym wyżej rozumieniu, ani unormowań zawartych w art. 75c pr.bank, ani art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank.

Pierwszy z przedstawionych przez skarżącą problemów nie pozostaje w korelacji z motywami zaskarżonego orzeczenia. Pozwana wychodzi bowiem z założenia, nieuprawnionego w świetle stanowiska Sądu drugiej instancji, że powód dokonał wypowiedzenia umowy kredytu z naruszeniem art. 75c pr.bank. Nie ulega wątpliwości, że ewentualne trudności związane z ustaleniem sankcji, jaką rodzi naruszenie wspomnianych ostatnio unormowań, miałyby w sprawie znaczenie tylko w razie uprzedniego rozstrzygnięcia, że *in casu* doszło do takiego naruszenia. Tymczasem Sąd Apelacyjny wyraźnie wskazał, że zarzuty dotyczące naruszenia

procedury wypowiedzenia umowy kredytu są niezasadne. Skarżąca niewątpliwie w ten sposób rozumiała stanowisko Sądu drugiej instancji, skoro zakwestionowała je w zarzutach skargi kasacyjnej. Tym samym należało uznać, że potrzeba wykładni art. 75c pr.bank. nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W orzecznictwie utrwalone jest już bowiem stanowisko, że związek między potrzebą wykładni przepisów prawa, jako przyczyną kasacyjną, a wynikiem postępowania kasacyjnego nie może mieć warunkowego charakteru, uzależnionego od trafności poszczególnych zarzutów kasacyjnych. W przeciwnym razie dochodziłoby do wyprzedzającego badania zasadności podstaw kasacyjnych na etapie orzekania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, co byłoby niedopuszczalne (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 lipca 2020 r., II CSK 16/20, oraz z 15 października 2020 r. V CSK 153/20).

Druga z podniesionych przez pozwaną kwestii, związana z naturą umowy kredytu, również nie konstytuuje potrzeby wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego, podzielonymi przez Sąd Apelacyjny, udzielony pozwanej kredyt miał zostać przeznaczony również na zapłatę kosztów kredytu w postaci prowizji za udzielenie kredytu. Oznacza to, że kwota udzielonego kredytu obejmowała także tę sumę, która miała służyć zapłacie prowizji, tzn. pozwana, w miejsce zapłaty prowizji z innych środków, pokryła sumę prowizji z kredytu w odpowiednio zwiększonej wysokości. Do dyspozycji skarżącej została więc oddana cała kwota kredytu, przy czym część tej kwoty pozwana spożytkowała na pokrycie należnej bankowi prowizji.

W motywach wniosku skarżąca nie wyjaśnia, dlaczego ta część kwoty kredytu miałaby być traktowana odmiennie od środków wypłaconych bezpośrednio pozwanej. W konsekwencji wywody skarżącej nie świadczą o tym, by art. 69 ust. 1 i 2 pr. bank. w poruszanej kwestii budziły kontrowersje co do prawidłowego kierunku ich rozumienia, natomiast wyrażone w skardze stanowisko sprowadza się jedynie do przedstawienia indywidualnych wątpliwości – bez wykazania, by wątpliwości te były podzielane w orzecznictwie lub choćby tylko nauce prawa. Nie wyjaśniono również, jakie są możliwe kierunki wykładni omawianych unormowań, jak przekładają się one na wynik sprawy oraz dlaczego za więcej niż jednym z nich przemawia dostatecznie doniosła argumentacja. Wywody sprowadzające się do

zakwestionowania przyjętej przez Sąd drugiej instancji oceny prawnej nie mogą natomiast zostać uznane za dostateczną podstawę do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[as]